

РЕШЕНИЕ

№ 2862

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 06.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **665** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по исковата молба на А. М. С., с която срещу Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ /ИАМН/ към Министерството на здравеопазването са предявени иски с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в общ размер на 20 015 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му имуществени вреди в размер на 15 лева и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 20 000 лева, вследствие незаконосъобразно действие на длъжностно лице на ответника – Т. Л. П., заемащ длъжността директор на Дирекция „Администриране на режимите по регистрация и издаване на разрешения за лечебна дейност“ и явяващ се контролиращ орган, съгласно Наредбата за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация /НУРОИСДА/, изразяващо се в незаконосъобразно и неоснователно променяне на поставената от оценяващия ръководител годишна оценка на изпълнението на длъжността на ищеца за периода от 01.01.2021г. до 31.12.2021г. в по-ниска.

Имууществените вреди се определят като заплатената държавна такса за образуване на настоящото дело /уточнителна молба от 03.02.2023г. и изрично изявление в съдебно заседание на 06.04.2023г./.. Неимуществените вреди се определят като понижено самочувствие и увереност в собствените сили, накърняване на доброто лично и професионално име, на честта и достойнството, на създадения в продължение на 15

години обществен и професионален авторитет на юрист, психически срив, страдания, болки, стрес, състояние на униженост и потиснатост. Вредите се претендират за периода от 28.01.2022г., когато контролиращият ръководител е поставил по-ниската оценка, до 13.02.2023г., когато е прекратено служебното правоотношение на ищеца на основание чл.107, ал.2 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

В съдебно заседание исковите претенции се поддържат от ищеца лично. Допълнителни съображения по същество излага в писмена защита. Претендира направените по производството разноски. Възразява срещу прекомерността на юрисконсултското възнаграждение, вписано в списъка на разноските, представен от процесуалния представител на ответника, тъй като той е в служебни правоотношения с ИАМН и процесуалното представителство му е възложено с длъжностната характеристика. Същото така не била представена справка съобразно изискванията на закона колко часа са отделени за това процесуално представителство и на база каква работна заплата е направено изчислението.

Ответникът по предявените искове, в писмен отговор на исковата молба, оспорва тяхната допустимост като сочи, че в Административен съд София-град има образувани още четири дела по искиви молби на А. С., с които се претендира присъждане на обезщетение, въз основа на което заключава, че е налице пълен субективен и обективен идентитет между делата. Освен това се твърди, че е налице припокриване на твърдените за увреждащи действия на служителите на ответника и незаконосъобразен акт. Описаните увреждащи действия се твърди, че представляват различни етапи в един и същи процес, свързан със служебната дисциплина на ищеца. На трето място се мотивира недопустимост на предявените искове поради това, че не е налице незаконосъобразно действие, установено по надлежния ред като се позовава на разпоредбата на чл.204 АПК. На четвърто място се обосновава недопустимост с неспазване на изискването по чл.366 ГПК, тъй като страната не е представила справка, която да съдържа необходимите изчисления за определяне размера на паричното вземане. По този начин било ограничено правото на защита на ответника, тъй като не знаел как са формирани размерите на исковите претенции. По отношение на претенцията за обезвреда на имуществени вреди се посочва, че изобщо не е посочено за какво се дължат, нито е приложен счетоводен документ. Ако се касае за съдебно-деловодни разноски по настоящото дело се посочва, че е недопустимо да се претендират с отделен иск.

В условията на евентуалност исковите се оспорват по основание и размер. Мотивира се, че процедурата по поставяне на окончателна годишна оценка на изпълнението е извършена изцяло в съответствие с разпоредбите на ЗДСл и НУРОИСДА. Използването на специалния ред за претендиране на обезщетения за нанесени имуществени и неимуществени вреди по ЗОДОВ счита, че не следва да се прилага по отношение на служебните правоотношения на държавните служители като обратното становище би довело до дискриминационен подход на държавата по отношение защитата правата и интересите на гражданите, наети по трудово правоотношение. Оспорва се наличието на реално претърпени вреди, както и наличието на причинно-следствена връзка.

В съдебно заседание искането за прекратяване на производството поради недопустимост на предявените искове, евентуално за отхвърлянето им като неоснователни, направено в отговора на исковата молба, се поддържа чрез юрк.Ц., която излага и допълнителни съображения в писмена защита. Претендира

присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение по представен списък. Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на предявените искове.

Съдът, като се запозна с изложеното в исковата молба, становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установява, че към 01.01.2021г. до 31.12.2021г. ищецът е заемал длъжността „главен юрисконсулт“ в Отдел „Правно осигуряване на контролната дейност“ в Дирекция „АРРИРЛД“ на ИАМН. Длъжността, съгласно Класификатора на длъжностите в администрацията /т.174/, се заема по служебно правоотношение.

Съгласно чл.76 ЗДСл държавният служител ежегодно се оценява за изпълнението на длъжността. Оценяването на изпълнението на длъжността обхваща периода от 1 януари до 31 декември на съответната година. Всеки служител, който има действително отработени най-малко 6 месеца за една календарна година, подлежи на оценяване. Оценяването на изпълнението на длъжността на служителя се извършва от оценяващ ръководител, на когото служителят е непосредствено подчинен. Оценяването на изпълнението на длъжността се извършва въз основа на: 1. постигането на предварително определени цели или изпълнението на преките задължения и поставените задачи;

2. показаните компетентности. Целите по ал.5, т.1 трябва да са в максимална степен конкретни, постижими, съгласувани с целите на административната структура като цяло и/или на административното звено, измерими по обем, качество и срокове. Оценяващият ръководител е длъжен да извърши оценката на изпълнението на длъжността безпристрастно и компетентно въз основа на обективно установими факти и обстоятелства. Годишната оценка на изпълнението на длъжността се мотивира писмено, като държавният служител се запознава с направената му оценка. Оценяващият ръководител предава на контролиращия ръководител, на когото той е непосредствено подчинен, годишната оценка на изпълнението на длъжността на държавния служител. В 7-дневен срок от запознаване с направената му оценка държавният служител може да я оспори пред контролиращия ръководител, като подаде мотивирано писмено възражение. След изтичането на срока по ал.9 контролиращият ръководител може да потвърди годишната оценка на държавния служител или да я промени с една оценка. Редът за оценяване на изпълнението на длъжността се определя с наредба на Министерския съвет.

По делото е приет като доказателство Формуляр за оценка на изпълнението на длъжността на жалбоподателя за периода от 01.01.2021г. до 31.12.2021г. Видно от него оценяващият ръководител е поставил оценка „Изпълнението отговаря напълно на изискванията“ на 27.01.2022г. Оценяваният е подписал формуляра без възражения.

Контролиращият ръководител не е направил коментар на вписаната оценка, но на 28.01.2022г. е изменил същата като е поставил окончателна оценка „Изпълнението отговаря не напълно на изискванията“, т.е. е понижил поставената от оценяващия ръководител оценка на изпълнението с една степен. На същата дата формулярът е връчен на ищеца като той собственооръчно е вписал, че възражава срещу нея, същата не е мотивирана съгласно изискванията на НУРОИСДА.

Останалите доказателства ще бъдат обсъдени в правните изводи на съда, в зависимост от относимостта им.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът извежда следните изводи от правна страна:

По допустимостта на исковете:

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове. Според ал.2 исковете по ал.1 се разглеждат по реда, установен в АПК - Глава единадесета. Според чл.8, ал.3 ЗОДОВ, когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага.

В случая са предявени иски за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди като имуществените вреди, претендирани в размер на 15 лева, се определят като заплатената държавна такса за образуване на настоящото дело. Тази държавна такса представлява съдебно-деловодни разноски, които не представляват вреди по см. на ЗОДОВ и не подлежат на обезщетяване по предвидения в него вр. чл.203 и сл. АПК, ред. Отговорността за разноски произтича от изхода на съдебното производство, в което те са направени, поради което искането за присъждането им подлежи на разглеждане само в това производство и по друг процесуален ред. Направените съдебни разноски не може да се претендират по исков ред, тъй като не представляват обект на самостоятелно гражданско правоотношение, а се възлагат на загубилата делото страна в рамките на същото производство – Определение № 5598 от 09.06.2022г. по адм. д. № 2040/2022г., III отд. на ВАС, Определение № 5895 от 17.05.2021г. по адм. д. № 2131/2021г., III отд. на ВАС и др. Предвид това този иск е недопустим и на основание чл.130 ГПК вр. чл.144 и чл.204, ал.5 АПК исквата молба в посочената част следва да бъде върната.

Правилата за допустимост на иска по чл.1, ал.1 ЗОДОВ са регламентирани в чл.204 АПК като според ал.1 иск може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред като според ал.2 искът може да се предяви и заедно с оспорването на административния акт до приключване на първото заседание по делото.

В случая обаче вредите не се претендират от административен акт, за да е приложимо изискването по ал.1, на основата на която разпоредба са формулирани част от възраженията за недопустимост на ответника, изложени в отговора на исквата молба. Вредите се претендират от незаконосъобразно действие на длъжностно лице на ответника, в който случай приложение намира ал.4 на чл.204 АПК, съгласно която незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. Следователно предварителното установяване с влязъл в сила съдебен акт на наличието на незаконосъобразно действие не е предпоставка за допустимост на иска. С оглед посочената разпоредба това е въпрос по същество, а не по преценка допустимостта на иска – в този см. Определение № 2159 от 14.02.2013 г. по адм. д. № 1745/2013 г., III отд. на ВАС, Определение № 72 от 26.09.2009 г. по адм. д. № 30/2009 г., смесен 5 чл. с-в на ВАС, Определение № 8910 от 26.06.2014 г. по адм. д. № 7868/2014 г., I отд. на ВАС, Определение № 2344 от 01.03.2016 г. по адм. д. № 1221/2016 г., VIII отд. на ВАС, Определение № 13055 от 03.10.2019 г. по адм. д. № 11269/2019 г., III отд. на ВАС, Определение № 7972 от 22.06.2017 г. по адм. д. № 5252/2017 г., III отд. на ВАС,

Определение № 4629 от 16.05.2022 г. по адм. д. № 3165/2022 г., III отд. на ВАС и др.

На следващо място съдът намира за неоснователно възражението на ответника за недопустимост на предявените искове поради наличието на субективен и обективен идентитет между настоящото дело и посочените в отговора му четири дела по описа на същия съд. Както се посочи, настоящото дело е образувано по претенция за обезвреда на вреди, причинени от незаконосъобразно действие на длъжностно лице на ответника – промяна от контролиращия ръководител на поставената годишна оценка на изпълнението на ищеца за периода от 01.01.2021г. до 31.12.2021г.

Адм.д. № 11507/2022г. е образувано по искова молба на ищеца, с която срещу ИАМН са предявени искове с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди от незаконосъобразен акт на изпълнителния директор.

Адм.д. № 664/2023г. е образувано по искова молба на ищеца, с която срещу ИАМН са предявени искове с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди от незаконосъобразно действие на длъжностно лице на ответника – началника на отдела, в който е работил ищецът, изразяващо се в проведената междинна среща по НУРОИСДА.

Адм.д. № 11/2023г. е образувано по искова молба на ищеца, с която срещу ИАМН са предявени искове с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие на изпълнителния директор на ИАМН.

Адм.д. № 78/2023г. е образувано по искова молба на ищеца, с която срещу ИАМН са предявени искове с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди от незаконосъобразно действие на изпълнителния директор на ИАМН, представляващо непознаване по молба вх.№ 75-04-128/25.07.2022г., подадена от ищеца.

Т.е. макар да се касае до пълна идентичност на ищеца и ответника, както и правното основание на предявените искове, то липсва идентичност по отношение на фактическото основание, на което се базират исковите претенции. Следователно липсва основание за квалифициране на процесния иск за неимуществени вреди като недопустим в хипотезата по чл.126, ал.1 ГПК. Следва също така да се посочи, че оценката на изпълнението на длъжността представлява самостоятелно действие, което не е част от производството по издаване или изпълнение на индивидуален административен акт. Такъв характер това действие има само в случаите, когато е поставена най-ниската оценка на изпълнението, обосноваваща прекратяване на служебното правоотношение. Освен това оценката е годишна и процесната оценка няма нищо общо с поставените оценки на изпълнението за следващи периоди извън посочения в исковата молба.

Неоснователно е и възражението на ответника за недопустимост на предявените искове, мотивирано с неспазване на изискването по чл.366 ГПК. Съгласно нея към исковата молба за парично вземане страната е длъжна да представи справка, която съдържа необходимите изчисления за определяне на неговия размер. Посочената разпоредба се съдържа в Глава тридесет и втора „Производство по търговски спорове“ и няма абсолютно никакво отношение към преценката за допустимост на процесния иск по ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, причинени от незаконосъобразно действие на длъжностно лице на ответника – директор на Дирекция АРРИРЛД и контролиращ ръководител, изразяващо се в поставяне на

окончателна годишна оценка, по-ниска с една степен от оценката, поставена от оценяващия ръководител. Никъде в исковата молба ищецът не твърди, че има качеството търговец и претендира да има парично вземане срещу ответника. За повече яснота следва да се посочи, че претенцията на ищеца за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 15 лева е основана на приложеното по делото доказателство, установяващо заплащането на сумата по сметката на Административен съд София-град за държавни такси, а обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост въз основа на фактическите установявания по делото – чл.52 ЗЗД вр. § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ.

Предвид изложеното и с оглед обстоятелството, че искът за обезвреда на неимуществените вреди, причинени на ищеца, е насочен срещу ИАМН, която е юридическо лице, по арг. от чл.2, ал.1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, която е надлежен ответник по см. на чл.205, ал.1 АПК, съдът приема, че е сезиран с допустим иск.

Разгледан по същество, искът е неоснователен, по следните съображения:

Изведени от правната норма на чл.1, ал.1 ЗОДОВ и наведеното от ищеца фактическо основание на исковата претенция, предпоставките за уважаване на исковата претенция, които следва да са налице кумулативно са наличието на незаконосъобразно фактическо действие – действие, извършвано от административен орган или длъжностно лице, което не се основава на административен акт или на закона /арг. чл.250, ал.1 АПК/, причинени вреди и пряка причинно-следствена връзка между тях. Отговорността е обективна и безвиновна – чл.4, ал.1 ЗОДОВ. Липсата на който и да е елемент от фактическия състав по чл.1, ал.1 ЗОДОВ обуславя неоснователност на предявения иск.

В настоящия случай фактическото основание на предявения иск е промяната на поставената оценка на годишното изпълнение на длъжността на ищеца в по-ниска, която е и окончателната годишна оценка.

По силата на чл.8, ал.1 НУРОИСДА оценяването на изпълнението на длъжността за висшите държавни служители, служителите на ръководни длъжности и на експертни длъжности с аналитични и/или контролни функции включва следните етапи: 1. изготвяне и съгласуване на индивидуален работен план; 2. провеждане на междинна среща; 3. провеждане на заключителна среща и определяне на годишна оценка на изпълнението.

Процедурата по оценяване изпълнението на длъжността за висшите държавни служители, служителите на ръководни длъжности и на експертни длъжности с аналитични и/или контролни функции, е разписана в нормите на чл.12, чл.13 и чл.16 НУРОИСДА. Според чл.12, ал.2 от наредбата, на междинната среща оценяващият ръководител и оценяваният правят преглед на изпълнението на длъжността относно постигането на целите, определени в индивидуалния работен план, или на изпълнението на задълженията от длъжностната характеристика/възложените конкретни задачи, на показаните компетентности от служителя, както и на други въпроси, които са свързани и могат да подобрят изпълнението на длъжността. Съгласно, ал.4 след приключване на междинната среща се попълва съответният раздел от формуляра за оценка.

Разпоредбите на чл.13, ал.2 и, ал.3 от същата наредба сочат, че на

заклучителната среща оценяваният представя накратко основните си постижения, възникналите трудности, възможности за подобряване и самооценка за своето изпълнение; на тази среща оценяващият ръководител и оценяваният обсъждат: степента, в която са постигнати целите в индивидуалния работен план, степента, в която оценяваният е показал компетентностите, необходими за ефективно изпълнение на заеманата длъжност, както и подходящи действия за развитие на служителя. Съгласно ал.4 след приключване на заключителната среща се попълват съответните раздели от формуляра за оценка. Според чл.16, ал.1 НУРОИСДА въз основа степента на постигане на целите от индивидуалния работен план и на показаните компетентности оценяващият ръководител определя годишната оценка на изпълнението, която може да бъде оценка "Изключително изпълнение", "Изпълнението надвишава изискванията", "Изпълнението напълно отговаря на изискванията", "Изпълнението отговаря не напълно на изискванията" и "Неприемливо изпълнение", при наличие на съответните критерии, посочени в чл.16 от наредбата.

Оценяващият ръководител попълва съответния формуляр, подписва го и запознава оценявания със съдържанието му, като оценяваният също е длъжен да подпише формуляра. Оценяващият ръководител предава формуляра на контролиращия ръководител след изтичане на 7-дневния срок за възражение /чл.20 НУРОИСДА/. В чл.21 от наредбата са разписани правомощията на контролиращия ръководител в процеса по поставяне на годишната оценка. Съгласно ал.1 той преглежда формулярите за оценка, като има право да изиска от оценяващите ръководители допълнителна информация и аргументация за оценките, да поиска допълнително мнение на други служители за работата на оценявания, както и да направи коментар, който да запише в съответния раздел на формуляра за оценка. Според ал.2 на с.р. контролиращият ръководител подписва формуляра за оценка в 7-дневен срок от получаването му, след което в 3-дневен срок го предава в звеното, изпълняващо функции по управление на човешките ресурси. Контролиращият ръководител може да потвърди годишната оценка или да я промени с една оценка. Оценяващият ръководител и оценяваният се запознават с попълнения от контролиращия ръководител формуляр, като са длъжни да го подпишат.

От приетите по делото писмени доказателства се установи, че проведената процедура по годишно оценяване на ищеца за 2021г. е приключила с краен, определен нормативно акт, издаден от компетентен орган. Контролиращият ръководител се е произнесъл с окончателен акт, който не подлежи на административен или съдебен контрол. В чл.23 от наредбата изрично е предвидена възможността за подаване на възражение срещу поставената от оценяващия ръководител оценка, пред контролиращия ръководител. Актът, с който той се произнася по реда на чл.24 не подлежи на съдебен контрол. Разпоредбата на чл.76 ЗДСл и НУРОИСДА не съдържат норми, изключващи изрично годишната оценка от съдебния контрол по реда на глава трета АПК. Възприемането на тезата, обаче, че като засягащо цялостния статут на служителя оценяването от преките му ръководители подлежи на съдебен контрол за законосъобразност без изключение, би било в нарушение на чл.169

АПК, доколкото разглежданото производство има вътрешно-ведомствен характер и се отнася до характерна конкретна служебна функция в рамките на конкретно административно звено. Естеството на процедурата по годишното оценяване - залагане на цели в индивидуален работен план, определяне на критерии за оценката и т.н. не предполага намеса на съда доколкото те са предоставени на преценката на оценяващия и контролиращия ръководител. Отделно от това в наредбата не е предвидено правомощие за отмяна на годишна оценка поради извършването ѝ в нарушение правилата по НУРОИСДА.

Решението на контролиращия ръководител е взето при условията на оперативна самостоятелност при спазване на предвидената в наредбата процедура. Този акт на административния орган е предпоставка за следващи действия на администрацията, имащи отношение към пряко засягане на правния интерес на оценяваното лице, било за определяне размер на възнаграждението, било като основание за прекратяване на служебно правоотношение. Не се потвърждава твърдението на ищеца, че контролиращият ръководител в процеса по оценяване на изпълнението за 2021г. е извършил спрямо него незаконосъобразно действие. Държавните служители ежегодно се оценяват за изпълнението на длъжността, което се извършва от оценяващ ръководител, на когото служителят е непосредствено подчинен. Оценяването на изпълнението по см. на чл.76, ал.5 ЗДСл се извършва въз основа на постигането на предварително определени цели или изпълнението на преките задължения и поставените задачи и показаните компетентности. Оценяващият ръководител е длъжен да извърши оценката на изпълнението на длъжността безпристрастно и компетентно въз основа на обективно установими факти и обстоятелства като субективните възприятия на оценявания за качеството на работата му могат да намерят изражение единствено във възражението срещу оценката, поставена от прекия ръководител. С извършване на описаното в исковата молба действие контролиращият ръководител е изпълнил нормативно вменено му задължение и не е извършил действие, което да рефлектира пряко и непосредствено към настоящия момент върху правната сфера на ищеца. Прекратяването на служебното му правоотношение на основание чл.107, ал.2 ЗДСл е станало на един по-късен етап – със Заповед № РД-15-03-5/13.02.2023г., въз основа на оценката на изпълнението на длъжността за периода, следващ процесния – от 01.01.2022г. до 31.12.2022г., т.е. процесната оценка няма отношение към тази заповед. Освен това от разписаната в НУРОИСДА процедура не се установява законово уредено задължение за изпълнителния директор на ИАМН да инициира промяна на поставената в изпълнение на разписаната процедура оценка въз основа на извършена проверка по сигнал, завършила с мнение за извършено нарушение, както се установява от писмо изх.№ 34-00-1/10.05.2022г. на ръководителя на Инспектората на Министерството на здравеопазването.

Въз основа на това съдът приема, че не е налице първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, т.е. не са налице кумулативно изискуемите предпоставки за уважаване на предявения иск. Дори това виждане да не бъде споделено, то ищецът не доказва настъпването

на описаните в исковата молба неимуществени вреди. Твърдението му, че с действието си Т. Л. П. /контролиращият ръководител – директор на дирекцията/ е имал за цел да го „изкара“ некадърен и професионално неграмотен без да има основание за това, че променянето на годишната оценка за 2021г. е тенденциозно и „израз на безсилие и желание на един комплексиран човек“ да омаловажи постигнатите от ищеца резултати като му създаде лоша трудова биография, останаха недоказани по делото. При провеждане на годишното оценяване, контролиращият ръководител не е действал в качеството на административен орган по смисъла на § 1, т.1 от Допълнителната разпоредба на АПК. Възможно е някое длъжностно лице да има негативно отношение към ищеца, но при установено такова успешно би се ангажирала общата му деликтна отговорност. Отговорността по предявения иск по чл.1, ал.1 ЗОДОВ на държавата е обективна отговорност за вредите, причинени от незаконни действия или бездействия на административни органи или длъжностни лица на ответника при или по повод изпълнението на възложената им административна дейност.

Недоказани останаха твърденията за причинени от оценката „Изпълнението отговаря не напълно на изискванията“ намалено самочувствие и увереност в собствените сили, накърняване на доброто лично и професионално име, на чест и достойнство, на създадения в продължение на 15 години обществен и професионален авторитет на юрист, психически срив, страдания, болки, стрес, състояние на униженост и потиснатост. Безспорно, когато оценяваният служител получи по-ниска оценка от тази, която субективно е определил за собствената си работа, в психоемоционалната му сфера настъпват неблагоприятни промени – възниква чувство на недооцененост, усещане за подценяване на вложените от него усилия, намалено професионално самочувствие. Тези вреди обаче не се презюмират, а следва да бъдат доказани. Съгласно чл.4 ЗОДОВ, дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Неимуществените вреди са следствие от негативно засягане на нематериални блага, като проявлението на тези вреди може да се обективира и по посочените от ищеца гласни доказателствени средства. Признаването на определено действие на длъжностно лице от ответната институция за незаконосъобразно не презюмира отговорността на държавата за настъпилите от него вреди. Необходимо е да се докаже настъпването на тези вреди, които да са реално претърпени, за да се определи техния паричен еквивалент.

Пряка последица е тази, която директно въздейства върху правната сфера на увредения, а непосредствена последица е когато увреденият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразният акт/действие на административен орган отменен по съответния ред. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е. които са адекватно следствие от увреждането.

Установената в чл.154, ал.1 ГПК тежест на доказване изисква провеждане на главно и пълно доказване от страна на ищеца на релевантните за правото на обезщетение факти, вкл. и на настъпилите неимуществени вреди, както и връзката им с твърдяното незаконосъобразно действие на администрацията.

От представените писмени доказателства не се установява настъпването на твърдените неимуществени вреди. Обстоятелството, че ищецът е бил кандидат за народен представител в изборите, проведени на 02.04.2023г., няма отношение нито към законосъобразността на процесното действие – фактическо основание на исковата претенция, нито към твърдението за настъпили от него неимуществени вреди. Обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост съгласно чл.52 ЗЗД, но съдът трябва да прави изводи не от субективното си схващане за справедливост, а от общоприетото обществено становище за справедливост. Понятието "справедливост" като морално-етична категория включва "съотношението между деянието и възмездията, достойнството на хората и неговото възнаграждаване". Неимуществените вреди, съгласно цитираното общо правило, се определят от съда по справедливост, но това не освобождава ищеца от събиране и представяне на всички доказателства, за да установи, че е претърпял такива вреди. Във всички случаи вредите трябва да са действително настъпили и да се докажат от ищеца.

В настоящото производство съдът приема, че ищецът не проведе пълно и главно доказване на претърпените неимуществени вреди, т.е. такова доказване, което да обоснове единствено възможния извод, че вредите са настъпили, при законовите предпоставки на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Ищецът е претърпял неимуществени вреди, които съдът намира за нормално човешко отношение към несъгласието на оценявания с оценката на оценяващите го. Това човешко изживяване се споделя от съда, но то е недостатъчно да бъде осъден ответника да репарира такива неимуществени вреди при липсата на обективно и кумулативно изискуемите предпоставки за успешно доказано незаконосъобразно действие от страна на длъжностно лице на ответника. Недоказаните факти не могат да бъдат субсумирани под приложимата правна норма, респ. от недоказания факт не могат да настъпят целените от ищеца правни последици. Доказателствената тежест е на ищеца, който може да ползва всички допустими по АПК, субсидиарно приложимия в административния процес ГПК и специалния ЗОДОВ доказателства и доказателствени средства. Тази доказателствена тежест изрично е указана от съда с определението за насрочване на делото.

С оглед това съдът приема, че не е налице и вторият елемент от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Предвид това искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

При този изход на спора, на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ на ответника следва да бъдат присъдени разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева, определен на основание чл.25, ал.2 НЗПП.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. М. С. срещу Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 20 000 лева, представляваща обезщетение на ищеца

за причинените му неимуществени вреди за периода от 28.01.2022г. до 13.02.2023г. от незаконосъобразно действие на длъжностно лице на ответника – промяна в поставената от оценяващия ръководител оценка на изпълнението на длъжността на ищеца за оценявания период от 01.01.2021г. до 31.12.2021г.

ОСЪЖДА А. М. С., ЕГН [ЕГН], да заплати Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ сумата в размер на 200 /двеста/ лева, представляваща разноски по производството.

ВРЪЩА исковата молба на А. М. С. в частта на предявения с нея срещу Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за присъждане на сумата в размер на 15 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му имуществени вреди за периода от 28.01.2022г. до 13.02.2023г. от незаконосъобразно действие на длъжностно лице на ответника – промяна в поставената от оценяващия ръководител оценка на изпълнението на длъжността на ищеца за оценявания период от 01.01.2021г. до 31.12.2021г. и прекратява производството по делото в посочената част.

Решението в частта с характер на определение може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд. В останалата му част може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: